

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 539/2001

av den 15 mars 2001

om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 62.2 b i i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Av artikel 62.2 b i i fördraget följer att rådet skall besluta om regler om visering för vistelser som inte är avsedda att vara längre än tre månader, och att det i detta avseende bland annat skall fastställa en förteckning över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och över de länder vars medborgare är undantagna från detta krav. Enligt artikel 61 ingår fastställandet av dessa förteckningar bland de stödåtgärder som är direkt relaterade till den fria rörligheten för personer i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.
- (2) Denna förordning utgör en utveckling av Schengenregelverket i enlighet med protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar, nedan kallat Schengenprotokollet. Den påverkar inte de skyldigheter som medlemsstaterna har och som följer av detta regelverk enligt bilaga A i beslut 1999/435/EG av den 20 maj 1999 om fastställande av Schengenregelverket i syfte att i enlighet med relevanta bestämmelser i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och Fördraget om Europeiska unionen fastställa den rättsliga grunden för samtliga de bestämmelser eller beslut som utgör Schengenregelverket ⁽³⁾.
- (3) Denna förordning utgör en fortsättning av utvecklingen av de bestämmelser om vilka ett utökat samarbete har medgivits genom Schengenprotokollet och rör det

område som åsyftas i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽⁴⁾.

- (4) Med tillämpning av artikel 1 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning, som fogas till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, deltar inte Irland och Förenade kungariket i antagandet av denna förordning. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i ovannämnda protokoll gäller därför bestämmelserna i denna förordning varken Irland eller Förenade kungariket.
- (5) Fastställandet av vilka tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering och vilka tredje länder som är undantagna från detta krav görs genom en väl avvägd bedömning i varje enskilt fall av olika kriterier kopplade bland annat till olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet samt Europeiska unionens yttre förbindelser med tredje land, samtidigt som hänsyn också tas till konsekvenserna för den regionala sammanhållningen och ömsesidigheten. En gemenskapsmekanism bör föreskrivas som gör det möjligt att genomföra denna ömsesidighetsprincip, om något av de tredje länderna i bilaga II till denna förordning skulle besluta att medborgarna i en eller flera medlemsstater är skyldiga att inneha visering.
- (6) Eftersom den fria rörligheten för medborgare i Island, Liechtenstein och Norge säkerställs inom ramen för avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, omnämns inte dessa länder i den förteckning som återfinns i bilaga II till denna förordning.

⁽¹⁾ EGT C 177 E, 27.6.2000, s. 66.

⁽²⁾ Yttrande av den 5 juli 2000 (ännu ej offentliggjort i EGT).

⁽³⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

- (7) För statslösa personer och konventionsflyktingar bör frågan om de är skyldiga att inneha visering eller ej avgöras med hänsyn till det tredje land i vilket dessa personer är bosatta och som har utfärdat deras resehandlingar, utan att detta påverkar de skyldigheter som följer av internationella avtal undertecknade av medlemsstaterna, särskilt den europeiska överenskomsten om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959. Medlemsstaterna kan likväl, med tanke på de skillnader som finns mellan nationella regler för statslösa personer och för konventionsflyktingar, avgöra om dessa kategorier av personer är skyldiga att inneha visering, om det tredje land i vilket de är bosatta och som har utfärdat deras resehandlingar är ett av de tredje länder vars medborgare inte är skyldiga att inneha visering.
- (8) I vissa fall är ett särskilt viseringssystem motiverat, och då får medlemsstaterna undanta vissa kategorier av personer från skyldigheten att inneha visering alternativt ålägga dem denna skyldighet, bland annat i enlighet med folkrätten eller sedvanerätten.
- (9) För att säkerställa öppenhet i systemet och information till berörda personer, skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder som de har vidtagit enligt denna förordning. Av samma skäl skall dessa uppgifter även offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.
- (10) Villkoren för inresa på medlemsstaternas territorium eller för utfärdande av visering strider inte mot de bestämmelser som för närvarande styr erkännandet av resehandlingars giltighet.
- (11) För att se till att den gemensamma viseringsordningen fungerar väl är det enligt proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget nödvändigt och lämpligt att använda sig av en förordning för att fastställa förteckningen över de tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och förteckningen över de länder vars medborgare är undantagna från detta krav.
- (12) Genom denna förordning föreskrivs en fullständig harmonisering i fråga om tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser och tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav. Tillämpningen av undantaget från skyldigheten att inneha visering för medborgare från vissa tredje länder, förtecknade i bilaga II, kommer dock inte att träda i kraft förrän senare. Rådet kommer därför att på grundval av rapporter från kommissionen fatta beslut om vart och ett av dessa länder.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Medborgare i tredje länder som anges i förteckningen i bilaga I skall ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8.2 skall medborgare i tredje länder som anges i förteckningen i bilaga II vara undantagna från det krav som anges i punkt 1 när det gäller vistelser som sammanlagt inte överstiger tre månader.
3. Medborgare i nya tredje länder som tidigare utgjorde del av länder som anges i förteckningarna i bilagorna I och II skall omfattas av punkterna 1 och 2 till dess rådet beslutar annat enligt det förfarande som föreskrivs i den relevanta bestämmelsen i fördraget.
4. Om något av de tredje länder som anges i förteckningen i bilaga II inför viseringsskyldighet för medborgare från en medlemsstat skall nedanstående bestämmelser tillämpas utan att avtal om undantag från viseringsskyldighet som ingåtts av gemenskapen med detta tredje land åsidosätts.
 - a) Medlemsstaten kan skriftligen underrätta kommissionen och rådet om att det tredje landet har återinfört viseringsskyldigheten.
 - b) Om en sådan underrättelse görs, skall medlemsstaterna ha skyldighet att tillfälligt ålägga medborgarna i det berörda tredje landet viseringsskyldighet 30 dagar efter underrättelsen, om inte rådet dessförinnan med kvalificerad majoritet beslutar annat,
 - c) Tillfälligt införande av viseringsskyldighet skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* innan viseringsskyldigheten träder i kraft.
 - d) Kommissionen skall behandla varje begäran från rådet eller från en medlemsstat om att lägga fram förslag till rådet om ändring av bilagorna till denna förordning så att det berörda tredje landet införs i bilaga I och stryks i bilaga II.
 - e) Om det tredje landet, innan rådet antar en sådan ändring av bilagorna till denna förordning, upphäver sitt beslut om att införa viseringsskyldighet skall den berörda medlemsstaten omedelbart skriftligen underrätta kommissionen och rådet om upphävandet.
 - f) Detta meddelande skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Det tillfälliga införandet av viseringsskyldighet för medborgare i det tredje land som berörs skall upphävas sju dagar efter den dag då meddelandet offentliggörs.

Artikel 2

I denna förordning avses med visering ett tillstånd som utfärdats av en medlemsstat eller ett beslut som fattats av en medlemsstat och som krävs i samband med

- inresa för en vistelse i denna medlemsstat eller i flera medlemsstater, för en tid som sammanlagt inte överstiger tre månader eller i samband med
- inresa för transitering genom denna medlemsstats eller flera medlemsstaters territorium med undantag för flygplatstransitering.

Artikel 3

Utan att det påverkar de skyldigheter som härrör från den europeiska överenskommelsen om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959 skall statslösa och konventionsflyktingar

- omfattas av krav på visering, om det tredje land som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredje land som anges i förteckningen i bilaga I,
- kunna undantas från viseringskravet om det tredje land som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredje land som anges i förteckningen i bilaga II.

Artikel 4

1. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringskravet i artikel 1.1 eller från undantag enligt artikel 1.2 från detta krav för

- a) innehavare av diplomatpass, tjänstepass och andra officiella pass,
- b) civil besättning på fartyg och luftfartyg,
- c) besättning och hjälppersonal vid nödhjälps- eller räddningsflygningar och för annan hjälppersonal vid katastrofer och olyckor,
- d) civil besättning på fartyg som trafikerar internationella vattenvägar,
- e) innehavare av passersedlar som vissa internationella mellanstatliga organisationer utfärdar för sina tjänstemän.

2. En medlemsstat får från krav på visering undanta skolelever som är medborgare i tredje länder som anges i bilaga I men som är bosatta i ett tredje land som anges i bilaga II, när sådana elever deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare vid institutionen.

3. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringsbefrielsen i artikel 1.2 för personer som utövar avlönad verksamhet under sin vistelse.

Artikel 5

1. Senast tio arbetsdagar efter det att denna förordning har trätt i kraft skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder de har vidtagit med stöd av artikel 3 andra strecksatsen och artikel 4. Ytterligare ändringar av dessa åtgärder skall meddelas inom fem arbetsdagar.

2. De meddelanden som avses i punkt 1 skall i informationssyfte offentliggöras av kommissionen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 6

Denna förordning skall inte påverka medlemsstaternas behövighet att erkänna stater och områdesenheter samt pass, identi-

tetshandlingar och resedokument som utfärdas av deras myndigheter.

Artikel 7

1. Rådets förordning (EG) nr 574/1999 ⁽¹⁾ skall ersättas av denna förordning.

2. De slutliga versionerna av de gemensamma konsulära anvisningarna och den gemensamma handboken, i den utformning de har efter verkställande kommitténs (Schengen) beslut av den 28 april 1999 (SCH/Com-ex(99)13) ändras enligt följande:

- 1) Titeln till bilaga I del I i de gemensamma konsulära anvisningarna samt till bilaga V del I i den gemensamma handboken skall ersättas med följande:

”Gemensam förteckning över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering för de länder som är bundna av förordning (EG) nr 539/2001.”

- 2) Förteckningen i bilaga I del I i de konsulära anvisningarna samt i bilaga V del I i den gemensamma handboken skall ersättas med förteckningen i bilaga I i denna förordning.

- 3) Titeln till bilaga I del 2 i de konsulära anvisningarna och till bilaga V del 2 i den gemensamma handboken skall ersättas med följande:

”Gemensam förteckning över tredje länder vars medborgare är undantagna från skyldigheten att inneha visering för de länder som är bundna av förordning (EG) nr 539/2001.”

- 4) Förteckningen i bilaga I del 2 i de konsulära anvisningarna och i bilaga V del 2 i den gemensamma handboken skall ersättas med förteckningen i bilaga II i denna förordning.

- 5) Del 3 i bilaga I i de konsulära anvisningarna och del 3 i bilaga V i den gemensamma handboken skall utgå.

3. Verkställande Schengenkommitténs beslut av den 15 december 1997 (SCH/Com-ex (97)32) och av den 16 december 1998 (SCH/Com-ex(98)53, nr 2) skall upphöra att gälla.

Artikel 8

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

2. Tillämpningen av artikel 1.2 när det gäller medborgare i det land som anges i bilaga II och som markerats med asterisk kommer dock att beslutas senare av rådet i enlighet med artikel 67.3 i fördraget på grundval av den årliga rapport som det hänvisas till i andra stycket.

Kommissionen skall därför av det berörda landet begära uppgifter om vilka åtaganden landet är berett att göra när det gäller olaglig invandring och vistelse utan tillstånd, inbegripet återsändande av personer med ursprung i detta land som vistas utan tillstånd i en medlemsstat och rapportera till rådet om detta. Kommissionen skall för rådet lägga fram en första rapport, åtföljd av nödvändiga rekommendationer senast den 30 juni 2001.

⁽¹⁾ EGT L 72, 18.3.1999, s. 2.

I avvaktan på rådets antagande av rättsakten om det ovannämnda beslutet skall den skyldighet som anges i artikel 1.1 tillämpas på medborgare i detta land. Artiklarna 2–6 i denna förordning skall tillämpas fullt ut.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Utfärdad i Bryssel den 15 mars 2001.

På rådets vägnar

M-I. KLINGVALL

Ordförande

BILAGA I

Den gemensamma förteckning som avses i artikel 1.1

1. STATER

Afghanistan	Guinea
Albanien	Guinea-Bissau
Algeriet	Guyana
Angola	Haiti
Antigua och Barbuda	Indien
Arabiska Emiraten	Indonesien
Armenien	Irak
Azerbajdzjan	Iran
Bahamas	Jamaica
Bahrain	Jordanien
Bangladesh	Kambodja
Barbados	Kamerun
Belize	Kap Verde
Benin	Kazakstan
Bhutan	Kenya Saint Lucia
Burkina Faso	Kina
Burma/Myanmar	Kirgizistan
Burundi	Kiribati
Bosnien och Hercegovina	Komorererna
Botswana	Kongo
Centralafrikanska republiken	Kuba
Colombia	Kuwait
Djibouti	Laos
Dominica	Lesotho
Dominikanska republiken	Libanon
Demokratiska republiken Kongo	Liberia
Egypten	Libyen
Ekvatorialguinea	Madagaskar
Elfenbenskusten	Malawi
Eritrea	Maldiverna
Etiopien	Mali
F.d. jugoslaviska republiken Makedonien	Marocko
Fiji	Marshallöarna
Filippinerna	Mauritius
Förbundsrepubliken Jugoslavien (Serbien och Montenegro)	Mauretanien
Förenade Arabemiraten	Mikronesien
Gabon	Moldova
Gambia	Mongoliet
Georgien	Moçambique
Ghana	Namibia
Grenada	Nauru

Nepal	Surinam
Niger	Swaziland
Nigeria	Sydafrika
Nordkorea	Syrien
Nordmarianerna	Tadzjikistan
Oman	Tanzania
Pakistan	Tchad
Palau	Thailand
Papua Nya Guinea	Togo
Peru	Tonga
Qatar	Trinidad och Tobago
Rwanda	Tunisien
Ryssland	Turkmenistan
Saint Vincent och Grenadinerna	Turkiet
Saint Kitts och Nevis	Tuvalu
Salomonöarna	Uganda
Samoa	Ukraina
São Tomé och Príncipe	Uzbekistan
Saudiarabien	Vanuatu
Senegal	Vietnam
Seychellerna	Vitryssland
Sierra Leone	Yemen
Somalia	Zambia
Sri Lanka	Zimbabwe
Sudan	

2. TERRITORIELLA ENHETER OCH MYNDIGHETER SOM INTE ERKÄNNES SOM STATER AV SAMTLIGA MEDLEMS-
STATER

Palestinska myndigheten
Taiwan
Östtimor

BILAGA II

Den gemensamma förteckning som avses i artikel 1.2

1. STATER

Andorra	Litauen
Argentina	Malaysia
Australien	Malta
Bolivia	Mexiko
Brasilien	Monaco
Brunei	Nicaragua
Bulgarien	Nya Zeeland
Chile	Panama
Costa Rica	Paraguay
Cypern	Polen
Ecuador	Rumänien (*)
El Salvador	San Marino
Estland	Schweiz
Förenta staterna	Singapore
Guatemala	Slovakien
Heliga Stolen	Slovenien
Honduras	Sydkorea
Israel	Tjeckien
Japan	Ungern
Kanada	Uruguay
Kroatien	Venezuela
Lettland	

2. FOLKREPUBLIKEN KINAS SPECIELLA ADMINISTRATIVA REGIONER

Hongkong SAR ⁽¹⁾Macao SAR ⁽²⁾

⁽¹⁾ Befrielse från skyldighet att inneha visering skall tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen "Hong Kong Special Administrative Region".

⁽²⁾ Befrielse från skyldighet att inneha visering skall tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen "Região Administrativa Especial de Macau".

(*) Jfr artikel 8.2.